

חמישים שנה לפני פייסבוק

גידי קורן

אבל זה היה ארבעים וחמש שנה לפני האינסטגרם.
אולי זה מפני שקיבלתי מאה בכל המבחנים?
אבל תמיד תמיד, בכל הזמנים
נתתי למי שרוצה להעתיק
כל מילה וכל פסיק.

ואז, עשרים וחמישה ימים אחרי שהחרם התחיל
צלצל הטלפון ואיציק שאל אם אוכל לו להשאיל
את המחברת שלי בתנ"ך
כי יש בחינה והוא, כמו תמיד, שכח.
אחר כך צלצלו גם ורדה ושרה
ואחריהן גם שמשון ועטרה,
כי היו לי מחברות נהדרות
ממש הכי שוות ומסודרות.
אבל אמרתי להם שחבל
כי השאלתי את המחברת לענבל
אחת מחברותיי המשודרגות החדשות,
אז אין מחברת, מה לעשות.

מאז חלפו יותר מיובל שנים
ונשכחו הרבה זיכרונות ישנים,
אבל את זיכרון אותו חרם איום
אני זוכר כתמול שלשום.
ומשום שלא היו אז ווטסאפ ופייסבוק בסביבה
עדיין לא מצאתי מאיפה זה בא.

ועכשיו אני קורא בגוגל החכם
שאחד מכל ארבעה ילדים מוחרם.
כנראה שגם אז זה היה,
רק לא היה מי שיפיץ את החוויה.

כשהייתי בכיתה גימ"ל, חמישים שנה לפני פייסבוק
עשו עליי הילדים חרם שבזיכרוני עדיין חקוק,
וזה היה ככה.
בשלוש וחצי הלכתי למקום המפגש הרגיל
שם הייתי מבלה עם חבריי בשמחה ובגיל.
התחלתי לדבר עם יודה
אבל הוא התעלם וענה לעודדה,
אז ניסיתי לדבר עם שרית,
והיא התעלמה ודיברה עם עירית.

לקח לי כמה דקות להבין שזה אמתי
ולא סתם מעשה קונדס שטותי.
הייתי בשוק של פתע
אז התביישתי לשאול אותם מה הקטע.
פשוט ישבתי בשקט על הספסל
והרגשתי כמו מי שנקטל ונפסל.
אחר כך ניסיתי עוד פעמיים
ובסוף הלכתי הביתה עם זנב בין הרגליים.

אימא התפלאה מדוע אני מסתגר בחדר
ושאלה אם הכול בסדר,
ואני התביישתי לספר לה
ואמרתי שהכול אחלה.

וכך ארבעים שנה לפני הוטסאפ התחלתי להתקרב
לילדים שעד אז לא שמתי אליהם לב.
הם דווקא שמחו בגלל
שהייתי תלמיד טוב וספורטאי-על,
ולחם השדרוג מאוד החמיא
והם הרגישו כמו מי ומי.
ואני - מוחי חפר וחשב
למה עושים לי את זה, אך לשווא,
ולמה החרם הזה נגרם?